



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 79/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. M., bytom Ž., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 14 C 218/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. M. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 26. júna 2002 doručené podanie Ing. R. M., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Návrh na začatie konania pre porušenie základných ľudských práv vo veci 14 C 218/00“. Sťažovateľ namieta prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 14 C 218/00.

Podanie sťažovateľa nespĺňalo náležitosti ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) vrátane splnomocnenia pre advokáta alebo komerčného právnik na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd listom z 8. júla 2002 vyzval sťažovateľa na doplnenie podania v lehote 21 dní od doručenia výzvy. Zároveň ho upozornil na možnosť odmietnutia podania podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade jeho nedoplnenia o požadované zákonné náležitosti. Výzvu sťažovateľ prevzal 11. júla 2002.

Podaním z 23. júla 2002 došlým ústavnému súdu 26. júla 2002 doplnil sťažovateľ údaje, ktoré ústavný súd požadoval. Naproti tomu v súvislosti s výzvou ústavného súdu, aby splnomocnil na svoje zastupovanie niektorého advokáta alebo komerčného právnik, sťažovateľ uviedol, že túto výzvu ústavného súdu považuje za protiústavnú s poukazom na čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, nie je však povinnosťou dať sa zastupovať. Navyše, požiadavka ústavného súdu je podľa sťažovateľa v protiklade aj s „Princípmi Záverečného dokumentu viedenskej následnej schôdzky KBSE“. Tieto normy sú vyššími právnymi normami než zákonné ustanovenie, na ktoré sa odvoláva ústavný súd. Taktiež vynucovanie zastupovania advokátom alebo komerčným právníkom treba považovať za diskrimináciu v zmysle čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ak ústavný súd navrhovateľa na takéto nedostatky návrhu upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Keďže sťažovateľ vyhovel výzve ústavného súdu iba čiastočne a odmietol dať sa zastupovať v konaní advokátom alebo komerčným právníkom, ústavný súd jeho podanie

odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd na povahu povinnosti byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom alebo komerčným právnikom už sťažovateľa upozornil v uznesení sp. zn. I. ÚS 61/00 zo 16. novembra 2000, a to v súvislosti s obdobnými dôvodmi, ktoré uviedol v tejto sťažnosti. Ústavný súd v danej veci nezistil žiadny dôvod pre to, aby sa od uvedeného uznesenia odchýlil, preto na jeho dôvody v plnom rozsahu odkazuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2002

